

РЕШЕНИЕ

№ 890

гр. София, 13.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 43 състав, в публично заседание на 22.01.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Весела Цанкова

при участието на секретаря Десислава В Симеонова, като разгледа дело номер **8549** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 84, ал. 1 и чл. 76б, ал. 1, т. 2 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба на И. О., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Н., с адрес: [населено място], [улица], РПЦ на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България /ДАБ при МС/, против Решение № УП-ОК6/12.07.2018г., издадено от Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, с което е отхвърлена молба за закрила, подадена от чужденеца. Жалбоподателят счита, че оспореният акт е незаконосъобразен, като постановен при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Излага доводи, че административният орган е разгледал твърде „повърхностно“ подадената от чужденеца молба и не е обсъдил фактите и обстоятелствата, свързани с неговата бежанска история. В съдебно заседание, жалбоподателят редовно уведомен се явява лично, представляван от адв. А., който поддържа подадената жалба, моли съда да уважи същата по изложените съображения в нея.

Ответникът – Интервюиращ орган в ДАБ при МС, редовно уведомен се представлява от юрисконсулт Ч..

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и

събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Страните не спорят, че с молба вх. № РД09-818 от 02.07.2018г., подадена чрез Директор на РПЦ-С. към ДАБ до ДАБ при МС и с вх.№РД09-84604.07.2018г. до ДАБ при МС, жалбоподателят е поискал закрила от Република България. Чужденецът е регистриран на същата дата. Попълнен е регистрационен лист, в който са вписани данни, че И. О. е [дата на раждане] в Н., [населено място], област О., щат И., женен, със средно образование, религиозна принадлежност – оператор на петролна помпа. На 04.07.2018 г. му е връчено копие на Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България. Текстът на указанията му е бил преведен на разбираем за него език. Попълнена Е. – дактилоскопна карта с рег. № УП 20079 от 04.07.2018г. Подписана е декларация за съгласие за обработване на личните данни, необходими за производството по предоставяне на международна закрила. Личните данни, с които е регистриран жалбоподателят в производството пред ДАБ при МС, са въз основа на подписана от него декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. С писмо на ДАНС рег. № М-6015/26.07.2018 г. е посочено, че ДАНС не възразява на чужденца да бъде предоставена закрила в Република България, стига да отговаря на условията по ЗУБ.

Със заявителя е проведено интервю, за което е изготвен протокол, подписан от чужденца, длъжностно лице, провело интервюто и назначен преводач. По време на интервюто жалбоподателят е заявил, че в Н. се е запознал с доста заможен мъж – господин У., който му отправил предложение за по-добра работа в чужбина, с която молителят да помага на семейството си. С този човек, молителят се запознал чрез свой приятел.

Въпросният господин У. дори му обещал да полага грижи за неговата съпруга и шестте му дъщери, докато молителят е в чужбина. Заможният нигериец уредил да му бъде издадена виза за Република България, като му разяснил, че на летището в [населено място] ще го посрещне човек, който трябва да го запознае с процеса на работата, за която молителят ще бъде нает. Човекът, който го посрещнал на летището в [населено място], го настанил в хотел, като се опитал да се възползва сексуално от него. Молителят се уплашил, отклонил отправеното му предложение и напуснал хотела, тъй като не бил хомосексуалист. Непосредствено след напускане на хотела, чужденецът се обадил на господин У., за да му сподели възмущението си от случката. Заможният нигериец, обаче реагирал гневно на това обаждане, като отправил заплаха спрямо молителя – ако молителят не му върне тридесет хиляди евро, които господин У. похарчил за пътуването му, чрез изпълнение на хомосексуални услуги, то ще има последици и опасни действия срещу семейството му. След този разговор, молителят изхвърлил сим-картата от мобилния си телефон, за да не бъде открит, като наредил на жена си да се премести заедно с децата им в селската къща на майка и, за да са в безопасност. След това заминал за [населено място], където се запознал с друг чернокож, който го завел в хостел. В хостела срещнал мъж на име О., като заедно с него били регистрирани в ДАБ при МС, като бежанци търсещи международна закрила. Молителят заявява, че е напуснал Н. на 24.06.2018 г., заминавайки за [населено място], Турция с паспорт и виза за Република България. На следващия ден пристига в [населено място], Румъния, а от там продължил към България, като в [населено място], пристигнал на 25.06.2018 г.

Във връзка с отправените му заплахи, молителят заявява, че не е подал оплакване до

полицейските власти в Н., тъй като, за да го направи трябва първо да се прибере в държавата си по произход. Допълва, че и дори да се върне в Н., не би подал такова оплакване, тъй като в държавата има голяма корупция, а въпросният У. ще плати, молителят да бъде убит. Заявява още, че в страната си по произход не е имал никакви проблеми с никой, спрямо него не е оказвано насилие, не е имал проблеми заради своята етническа и религиозна принадлежност. Същият не е бил задържан, арестуван, не е съден, нито е осъждан, не е бил жертва на насилие. Единствено спрямо него са отправяни заплахи от господин У.. В заключение допълва, че господин У. е много „голям човек“, а молителят е „никой за него“, както и че в Н. извършването на убийства е нещо често срещано, освен това има политически проблеми. В тази връзка молителят не желае да се върне в държавата си по произход и търси международна закрила от Република България.

В хода на административното производство е обсъдена и изследвана обстановката в Н., описана в справка вх. № МД-294/11.04.2018 г. на Дирекция „Международна дейност“, ДАБ при МС. От същата е установено, че макар в определени райони на Н. да съществува напрежение между групировката Б. Х. и официалната власт, в страната не е налице вътрешен или международен въоръжен конфликт. Посочено е, че този факт е установен и от сайта на Министерство на външните работи. В същия сайт е посочено, че е налице усложнена криминогенна обстановка с тенденция към стабилизиране. Не рядко има инциденти на въоръжени грабежи по пътищата и в различни населени райони на страната. Нивото на престъпност е сравнително високо, като е необходима бдителност и предварителна преценка на районите, които се посещават, има повишено внимание и избягване на пътувания в някои северни части в Н..

Издадено е Решение № УП-ОК6/12.07.2018 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС, с което по реда на ускорена процедура в производство по общия ред е отхвърлена молбата на жалбоподателя за получаване на статут на бежанец и хуманитарен статут. Молбата е приета за явно неоснователна, тъй като твърдяните от молителя факти са противоречиви и дискредитират достоверността на представената бежанска история, което кореспондира с чл. 13, ал. 1, т. 4 от ЗУБ.

Оспореният акт е връчен надлежно на своя адресат на 03.08.2018г., а жалбата, въз основа, на която е образувано настоящето производство е депозирана чрез административния орган до съда на 08.08.2018г., следователно същата е процесуално допустима.

В хода на съдебното производство са изслушани обясненията на молителя. Същият посочва, че от Република България иска закрила. Причината, поради която напуснал Н. е била свързана със сексуален проблем, срещу него било проявено насилие от хомосексуалисти. Те отправяли заплахи към хората. Едва в хода на проведеното на 22.01.2020 г., съдебно заседание от страна на жалбоподателя е представен документ, издаден от полицейските власти на Н., на в превод на български език. От съдържанието на представения документ се установява, че на 06.05.2019 г., жалбоподателят е подал лично на място в полицейския участък на Н., Р., П. Х.. В депозираното оплакване, жалбоподателят е описал, че животът му е бил изпълнен с мъка, мъчения и изтезания, постоянно малтретиране от банда гангстери, принуждавали го да проституира с цел печалба, както и че поради отпрадения от него отказ, същите отправяли заплахи спрямо него и семейството му.

При така установеното от фактическа страна, съдът стигна до следните правни

изводи:

Контролът за законосъобразност на административния акт на основанията по чл. 146 от АПК, включва проверка за компетентност на органа, издал административния акт, спазване на формата и процесуалните правила, съответствие с материалния закон и целта на закона.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган съгласно чл. 70, ал. 1 във връзка с чл. 13, ал. 1 от ЗУБ и Заповед № РД -05-419 от 08.06.2017 г., издадена от Председателя на ДАБ при МС. Решението е издадено при спазване на административно - производствените правила, при правилно тълкуване и прилагане на материалния закон, в установената от закона писмена форма и същото е съобразено с целта на ЗУБ. Не са налице отменителни основания по чл. 146 от АПК.

Решението е издадено в срока за произнасяне в хода на ускореното производство, при наличието на предпоставките по чл. 13, ал.1, т. 4 и т. 11 от ЗУБ. Видно от административната преписка, молбата за убежище, по която е образувано производството, приключило с Решение № УП–ОК6 от 12.07.2018 г. е подадена на 04.07.2018 г. Регистрацията на чужденеца е извършена на датата на подаването на молбата за закрила, спазен е срокът по чл. 70, ал. 1 от ЗУБ от 10 работни дни и времевата компетентност на органа.

Решението е издадено в 8 - дневен срок от регистрацията на чужденеца, съгласно чл. 70, ал. 1 от ЗУБ, след като интервюиращият орган е приложил ускорена процедура в производството по общия ред и обосновано е приел, че молбата е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 4 и т. 11 от ЗУБ.

Не се установяват допуснати процесуални нарушения в хода на административното производство. Чужденецът е запознат с правата си и са му връчени Указания, с които е бил запознат на разбираем за него руски език. Интервюто е проведено с участието на преводач, като по време на интервюто не са изложени никакви факти и обстоятелства, които да обосновават предпоставки за получаване на бежански или хуманитарен статут по ЗУБ. Заявителят не е бил възпрепятстван да изложи фактите, на които основава исканията си. Такава възможност му е предоставена и в хода на съдебното производство. Изслушани са неговите обяснения.

Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Статут на бежанец се предоставя на лице, което поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Преследването обаче по смисъла на ЗУБ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество или повторяемост. Такива действия спрямо жалбоподателя в случая не се установява да са предприемани. С оглед на противоречивата бежанска история, правилно административният орган е приел, че не може да се приеме, че поради политическо мнение са налице основателни опасения за преследване от държавен орган или организация, на която държавата Н. не може или не желае ефективно да противодейства, съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от ЗУБ. Същото следва и от разказаното в хода на съдебното производство от жалбоподателя, от обясненията му не се установява по безспорен и категоричен начин той да има

основателни опасения от преследване в държавата му по произход. Нещо повече, Съдът установява явно противоречие между обясненията, дадени в хода на съдебното производство и тези, изложени в хода на проведеното интервю. В хода на интервюто жалбоподателят заявява, че е бил принуден да извършва хомосексуални услуги едва, когато пристига в България, а по време на съдебното заседание – че е бил принуждаван да върши такива услуги докато е бил все още в Н.. По време на проведеното интервю е заявил, че не е депозирал никакви жалби до африканските власти. А, непосредствено в хода на съдебното заседание на 22.01.2020 г. от негова страна е представена в превод депозирана жалба до нигерийските власти, съдържаща оплаквания за отправено насилие и заплахи. От съдържанието и се установява, че жалбоподателят лично я е депозирал в Н. на 06.05.2018 г. Предвид така установеното, Съдът намира, че представеното писмено доказателство е съставено за нуждите на съдебното производство. Правилно е прието, че молбата е явно неправдоподобна, тъй като твърдените от него факти са непоследователни, противоречиви или напълно невероятни. Настоящата инстанция, въз основа на изложеното в съдебното производство счита, че причините за напускане на страната са икономически и са извън предмета на ЗУБ, съгласно чл. 13, ал. 1, т. 1 от ЗУБ.

По отношение на извода за липсата на основания за прилагане на хуманитарен статут спрямо чужденеца по чл. 9 от ЗУБ, Съдът намира, че решението и в тази му част е законосъобразно. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства - смъртно наказание или екзекуция, изтезание или нечовешко или унижително отнасяне, или наказание, тежки и лични заплахи върху живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случаи на вътрешен или международен въоръжен конфликт.

Разпоредбата на чл. 9, ал. 2 от ЗУБ, предвижда, че тежките посегателства могат да възникнат от действия или бездействия на държавен орган или организация, на която държавата не може или не желае ефективно да противодейства. По силата на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците.

От наличните по делото доказателства безспорно се установява, че кандидатът за закрила не е бил принуден да напусне Н. поради реална опасност от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, смъртно наказание или екзекуция или други тежки посегателства по чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, нито е застрашен от такива посегателства при завръщането си в страната по произход. Напуснал е страната си, поради желанието си да се устрои в Европа, за да си намери по-добра работа и така да има по-спокоен живот - обстоятелства от икономически характер. Няма данни за конкретни проблеми лично при връщането му в Н. с интензитета, посочен в разпоредбата на чл. 9, ал.1, т. 1, т. 2 и т. 3 от ЗУБ. Инцидентите, за които се твърди от жалбоподателя, освен това не са подкрепени с никакви доказателства, от които да е видно, че спрямо него съществува реална опасност и той попада в хипотезата на чл. 9 от ЗУБ.

От справката се установява, че в Н. няма вътрешен, нито международен въоръжен конфликт, видно от справката на Дирекция „Международна дейност“ при ДАБ към МС, при което разпоредбата на чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ, решение на Съда на

Европейския съюз от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/2007г. и член 15, букви а) и б) от Директива 2004/83/ЕО, относно минимални стандарти относно условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила са неприложими.

В оспореното решение административният орган е спазил императивното изискване на чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, като е обсъдил всички наведени от кандидата за закрила факти и обстоятелства от личната му история заедно с въпроса относно сигурността на страната по произход. Лични основания за придобиване на статут не се доказват. Ситуацията в Н. сама по себе си не дава основания да се приеме, че чужденец поискал закрила при връщане в Н. ще бъде изложен на опасност неговият живот или свобода, или той ще бъде изложен на опасност и изтезания, или други форми на жестоко, нечовешко или унижително отнасяне или наказание, за да се приложи чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Посочените от И. О. причини за желанието му да получи закрила не са сред основанията, обосноваващи предоставяне на хуманитарен статут. Жалбоподателят не твърди мотивирано наличието на проблеми с властите в Т. и/ или да са отправяни тежки лични заплахи срещу живота и личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Не е посочил като причина да напусне държавата по произход нито една от реалните опасности, предвидени в чл. 9, ал. 1 от ЗУБ.

С оглед гореизложеното, като е приел, че не са налице основания по чл.8 и чл. 9 от ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и на хуманитарен статут и молбата на оспорващия е явно неоснователна по смисъла на чл. 13, ал. 1, т. 4 и т. 11 от ЗУБ, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение, а подадената жалба като неоснователна следва да бъде отхвърлена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град

Р Е Ш Е Н И Е:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. О., ЛНЧ: [ЕГН], гражданин на Н., с адрес: [населено място], [улица], РПЦ на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България, против Решение № УП-ОК6/12.07.2018 г., издадено от Интервюиращ орган при Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет на Република България.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

СЪДИЯ: